

[Wilhelm]

omkring offentligt ansattes ytringsfrihed kan kun forstås og dermed også kun modarbejdes som led i denne helhed.

Den konkrete sag fra Danmarks Statistik, som i virkeligheden er baggrund for forespørgslen, er god at få forstand af. Sanktionerne mod den pågældende medarbejder begrundes med, at han er illoyal. Mod hvem, må man spørge. Mod magthaverne eller mod borgerne? Svaret i den sag giver sig selv.

Begrundelsen er også, at han fremfører urigtige påstande. Jeg har læst samtlige tilgængelige indlæg, så vidt jeg ved, i den sag, og jeg har ikke kunnet finde de påstået urigtige påstande. Derimod har jeg fundet, at der er påvist klare sikkerhedsovertrædelser hos Kommunedata, at der under sagens forløb er påvist klart ulovlige ytringsbegrænsninger dikteret af administrative chefer, at der er påvist tjenesteforsømmelser på væsentlige områder hos visse administrative chefer. Desuden har jeg noteret mig en væsentlig diskussion om Danmark Statistiks behov eller ikke-behov for 10 cifre i CPR-nummeret, en diskussion af stor offentlig interesse, jævnfør Danmarks Statistiks konflikt med ansvarsbevidste folkevalgte i et stort antal kommunalbestyrelser.

Men hvad sker der? Hårdhændede sanktioner mod den medarbejder, som har bidraget til at påpege overtrædelser, tjenesteforsømmelser og ubegrundede krav om overregistrering af borgere. Men ingen sanktioner mod dem, som har overtrådt sikkerhedsbestemmelserne eller gjort sig skyldige i tjenesteforsømmelser i samme anledning. Det vil sige beskyttelse af magthaverne og sanktioner mod dem, der tager borgernes, eller skal vi kalde det klienternes, parti.

En sag er naturligvis intet mønster. Men der er jo da også adskillige. Der var socialrådgiver Ilse Mikkelsen, som Københavns socialborgmester, Pelle Jarmer, forflyttede bort fra enhver direkte kontakt med klienterne, fordi hun offentligt havde kritiseret serviceniveauet på de københavnske bistandskontorer.

Der var byggelejepladsleder Freddie Olesen, som samme borgmester Jarmer truede med afskedigelse, ikke fordi han havde ytret sig, men nærmest omvendt, fordi han ikke havde meddelt sin borgmester, at forældrene og beboerne omkring daginstitutionen i Todesgade planlagde at besætte institutionen

for at hindre nedrivning. En interessant begrundelse, som siger, at den loyalitetspligt, som der i virkeligheden ikke er noget som helst lovbelæg for, rækker til, at man kan udøve sanktioner over for folk, der nægter at gå ind i en stikkervirksomhed.

Eller lad os tage det københavnske hospitalsvæsen. Det er altid vanskeligt at dokumentere forfølgelserne her, fordi folk flytter meget omkring, og fordi det tit er maskerede sanktioner, der anvendes – naturligvis. Men overlægerne i det mindste, de plejer jo at blive siddende på deres pladser til pensionsalderen, og derfor finder jeg det iøjnefaldende, at vi på kort tid har kunnet iagttage følgende:

At overlæge Jesper Lund, Øresundshospitalet, umiddelbart efter sin offentlige udtalelse om Københavns kommunes behandling af ældre blev afskediget på grund af omstrukturering og ikke siden har fået noget job, men nu ernærer sig som praktiserende speciallæge.

At overlæge Ib Persson, Nørre hospital, umiddelbart efter sin offentlige kritik af Københavns kommunes plejehjemspolitik blev sat på ventepenge, hvor han mig bekendt sidder endnu.

At overlæge Jens Hansen, Bispebjerg hospital, efter at have fungeret ukontroversielt i en menneskealder får sygeorlov og derefter afskediges, tilfældigvis lige efter at han i Berlingske Tidende har offentliggjort en hjertevarm kronik om, hvordan nedskæringer, personalelofter, overbelægninger osv. påvirker afdelingens dagligdag, og nu ernærer sig som privatpraktiserende speciallæge.

Det er blot for at illustrere, at sagen fra Danmarks Statistik ikke er enestående. Det er et lille område, dette her. Københavns hospitalsvæsen og endda overlægerne inden for dette lille område er en meget lille gruppe, og hvor meget kan man slutte ud af 3 eksempler? Man kunne også spørge omvendt: inden for dette lille område er samtlige de tre, som offentligt har kritiseret forholdene, faktisk blevet afskediget. Hvis man skal være lidt mere optimistisk, kan man sige, at den sidste aktion i det københavnske hospitalsvæsen, netop fordi personalegrupperne har oprådt kollektivt, foreløbig har forhindret den slags sanktioner.

I den debat, som har kørt, har det fra nogle af dem, der har ønsket at forsvare de of-